

[NARAJENIE *sb n*

I sg naraj(e)nim.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w. s.v. naraić.

Polecenie, nastręczenie na współmałżonka:

Wyrażenie przyimkowe: »za narajeniem [czyim]«: Boná Xiążęciá Mediolanfskiego Ianá Sforciego Corká/ zá náráienim Máximilianá Celárzá przyniešiona iešt do Kráková w Małżeńfski štan Sigmuntowi Krolowi StryjKron 753.

Cf NARAIC

MK